ANUL I, Nr. 1-2

3 Lei exemplarul

8 Iunie 1933

IDEEA NAȚIONALĂ

Director: N. N. MANOLESCU

Cuvînt înainte

Nu începem, ci continuăm.

Cînd am început? Nu știm; trebue să fie de mult, din fundul îndepărtat al veacurilor.

In bucurie și în restriște, în rugăciuni, în spovedanii, în fapta de fiecare zi, ne-am mărturisit, ne-am apărat și limpezit credința — nemărginită, inexplicabilă, veșnic tînără și arzătoare ca soarele — în puterile vii, în nobleța fără păreche și destinul de glorie al Neamului nostru.

Ne simțim legați, tîrîți în mod irezistibil de aceste forțe, de această nobleță și acest destin romînesc pe care nu-l vedem în afară de noi, dar îl întrezărim în adâncimile sufletului, dincolo de amărăciunile, nemulțămirile, înfrîngerile ori indignările clipei trecătoare—înălțându-se stăpînitor, prăpăstios, neclintit ca un uriaș cu călcîiele ascunse de neguri, dar atingînd seninul cerului cu fruntea-i brăzdată, de stîncă — arsă în dogoarea tumultuoaselor simțiri creatoare de gînduri și răcorită de uragane de lacrimi — uriaș ce se mișcă în cutremur și glăsuește în muzică de tunet.

Muzica asta umple împărătescul decor al cîmpiilor și plaiurilor romînești pe care razele zilelor le binecuvintează și le desmiardă jocul albăstriu de lumini al trăsnetelor nopții.

Ea se desprinde ca o chemare nesfârșită — de sus și de jos — din lumea celor ce se pregătesc să vină ca și a celor care au plecat să-și deu seama de faptele lor.

E monotonul freamăt de suferință al doinei eterne, acoperit—cînd și când — de rostirile vulcanice ale milioanelor de Romîni în viață.

E glasul tot mai poruncitor de împliniri viitoare al Ideii Naționale.

Nimic mai firesc decît să răspundem acestei chemări de pretutindeni și în lupta noastră de astăzi care prevestește bătălia cea mare de mîine, — să tălmăcim, după putință, această chemare și altora, luându-i alături...

Nu începem, ci continuăm.

Ce vom face? Ne vom supune menirei noastre, vom primi și executa poruncile Ideii Naționale.

Mai lămurit:

Vom curge cu hotărîrea de a nu ne rătăci prin putrede smârcuri stătătoare, ci de a ne rostogoli hojma, la umbra Negoiului, în matca adîncă și bolovănoasă a Dunării Neamului.

„IDEEA NAȚIONALĂ"

SĂ TRECEM LA FAPTE

Iubirea de patrie nu se concretizează numai în acțiunea războinică, ci ea îmbrățișează foarte multe aspecte. Am avut un exemplu cu adunările naționale de protestare, care erau pornite din cel mai cald patriotism pentru a preîntâmpina războaiele. Aceste reuniuni au fost foarte necesare și credem că vor avea efectul dorit acolo, unde trebue.

Dar sunt lucruri de moment, căci orice încercare de a înlătura războaiele pentru totdeauna este o utopie și de aceea tot adagiul latinesc rămâne în picioare: Si vis pacem, para bellum.

Aceasta este o chestiune principală, care trebue să ne țină tot deauna atenți.

Inimele românești au sângerat însă, în zilele din urmă, când au cetit prin ziare, că s'au rostit de la tribuna parlamentului, discursuri care desvăluiau starea actuală în care ne aflăm în ce privește pregătirea de războiu.

Nu suntem totdeauna oameni cuminți și nici demni urmași ai strămoșilor noștri patrioți.

Am uitat cuvintele rostite de V. Cârlova, de Gr. Alexandrescu și mai ales de nefericitul N. Bălcescu, cari n'au găsit alt mijloc pentru a scăpa de umilințele naționale decât punându-și nădejdea numai într'o oștire națională.

N. Bălcescu constată în lucrarea sa „Puterea armată și arta militară la Românii", că noi Românii n'am jucat, în trecut, un rol politic precumpănitor decât numai atunci, când am avut o oștire puternică și ajunge la convingerea că numai printr'o armată bine organizată, ne vom putea ridica la înălțimea slavei trecute. Să unim partea sufletească cu cea materială, practică.

Să destinăm soarta acestor realizări tot impulsului pornit din masele mari populare.

Să se înființeze o ligă națională puternică, care să și propună ca scop numai împliniri mari, care vor trebui să asigure acestui neam siguranța și propășirea vieței.

Sunt multe lucruri, care ne lipsesc și care trebuesc înfăptuite, căci altfel pierim și se prăvălește tot ce s'a făcut până acum.

Să lăsăm vorbăria și să trecem la fapte.

CONST. I. TOMULESCU, Profesor

Trei ani dela Restaurație

Astăzi 8 Iunie crt. împlinindu-se trei ani dela marele act istoric al Restaurației, întreaga națiune romînă își îndreaptă toate gîndurile și speranțele ei de mai bine către M. S. Regele Carol II și Măria Sa Voevodul Mihai, Moștenitorul Tronului, încredințîndu-I de nesfîrșitul său devotament și de dragostea cea mai respectuoasă și sinceră.

Să dea Dumnezeu ani mulți și fericiți Majestății Sale pentruca — printr'o domnie lungă, laborioasă și rodnică — să se poată acoperi de gloria de a fi depășit pe Augustîi Săi: Unchiu și Părinte, **consolidând definitiv strălucitele resultate politice, culturale și economice obținute dela 1866 până azi**, și călăuzind Romînia — unită și puternică — spre destinele sale viitoare: de a fi aci, la porțile Orientului, **reprezentanta și apărătoarea culturei și a civilizației europene** precum și de a îmbogăți și de a întineri această cultură și civilizație printr'o cît mai largă **contribuție de creațiuni originale în toate ramurile activității umane.**

Trăiască M. S. Carol II Regele tuturor Romînilor! Trăiască Augusta Dinastie!

IDEEA NAȚIONALĂ

Ce este cu recensământul?

Nu înțelegem pentruce, din 1930 pînă astăzi, încă nu s'au publicat datele statistice — complecte și generale — ale recensămîntului.

Dacă recensămîntul nu este gata — pentruce se pune atîta zăbavă într'o lucrare de o importanță vitală și așteptată cu nerăbdare de orice romîn conștient?

Dacă este gata, cine are interes ca resultatele recensământului să nu fie cunoscute cu un moment mai devreme?

Dela un timp au început să circule unele svonuri alarmante — desigur lansate de străini interesați — asupra cărora nu credea necesar să stăruim.

Atragem însă atenția asupra utilității de a se cunoaște cît mai neîntîrziat situația exactă a Romînismului — mai ales acum în plină campanie antirevizionistă — și așteptăm dela cei în drept, un comunicat pentru lămurirea opiniei publice.

I. N.

Religia ortodoxă și națiunea Română

1) „Națiunea" este un termen ce se întrebuințează atât de des; dar, mai mult instinctiv, prin sentiment sau prin obicinuință, decât rațional, ne dăm seama de ceiace înseamnează el.

O națiune este un suflet, un principiu spiritual. Două lucruri, care, în adevăr, nu fac decât una constituesc acest suflet, acest principiu spiritual. Unul este în trecut, altul în prezent. Unul este posesiunea în comun a unui legat de amintiri, altul este consimțământul actual, dorința de a trăi împreună, voința de a pune în valoare moștenirea primită întreagă. Omul nu se improvizează. Națiunea, ca și individul, este rezultatul unui lung trecut de eforturi, de sacrificii, de acte de devotament. Cultul strămoșilor este cel mai legitim dintre toate; strămoșii ne-au făcut ceiace suntem. Un trecut eroic, de oameni mari de glorie, de multe valori morale, iată capitalul social pe care stă ideia națională. A avea glorii comune în trecut, o voință comună în prezent, iată condițiunea esențială pentru a fi un popor. Cam așa se exprimă Renan în scrierea sa „Ce este o națiune? Discursuri și Conferințe".

Dacă voința de a trăi colectiv, cum susține sociologia actuală, este baza națiunii, apoi mobilul acestei voințe, cercetând diferitele națiuni de astăzi, variază. Poate fi unitate de rasă, unitatea teritoriului ocupat, a limbii vorbite, a religiei, a instituțiunilor publice, a intereselor, a culturii, etc., după cum tradiția uneia sau alteia este o tradiție vie și care aspiră să se mențină.

2) **Pentru națiunea română, factorul hotărâtor, în trecut, mobilul voinței de a trăi colectiv, a fost credința creștină-ortodoxă.** Nimeni nu poate să tăgăduiască acest lucru.

Când gândul te poartă pe firul de argint al trecutului, găsești atâția oameni, atâtea fapte, atâtea lucruri care-ți pot confirma aceasta.

Intâlnești chipul lui Ștefan-cel-Mare, care lupta „pentru moșie și pentru legea creștinească" și deaceia purta, în luptele sale, alături de spadă și o cruce de lemn de măslin, frumos sculptată, care se găsește până astăzi în muzeul dela mănăstirea Putna. Iți vine în minte acea stemă a țării, care înfățișea-ă un vultur cu spada în ghiare și cu o cruce în cioc, simbolizând acelaș lucru. Vezi, aevea, cete de ostași, mergând la luptă, cu preotul în frunte „căci oastea e creștină", cărora le flutură peste capete, ca steag praporele bisericii. Iți vine în urechi svon de clopot și de corn, dând semnalul luptei. Până și acel mausoleu dela Mărășești: o biserică sub care odihnesc oasele celor căzuți de curând „pentru apărarea țării, a credinței strămoșești și pentru întregirea neamului", ne-o spune.

In minunate amurguri dispărute, vezi adunându-se la olaltă preotul cu sătenii, vlădica cu poporul, cu boierii și domnitorul; cei dintâi, în biserici modeste, făcute din gard de nuele și lipite cu pământ sau din bârne, și acoperite cu pae, stuf ori șindrilă; cei de-al doilea, în biserici mărețe, construite după toate regulile arhitectonice, înfățișându-se ca niște flori strene răsărite din pământul acesta, frumoase, încât poporul le-a împodobit cu haina legendei.

In aceste locașuri se rugau lui Dumnezeu și se luminau sufletește dela făclia credinței.

O fi fost această făclie cu lumină puternică, sau abia pâlpâind spre stingere, **dar a format sufletele tari, curate, creștinești și românești.**

Iată, în trecut, mobilul voinței de a trăi colectiv, la poporul românesc.

Dar astăzi? Mai este credința religioasă? Avem noi voința de a pune în valoare această moștenire primită? Nu știu! Ceiace știu este că **de nu vom ține [illegible] de firul trecutului, care ne-a făcut să înscriem în viața popoarelor, cea mai frumoasă pagină, ne vom lipsi de ceiace este mai propriu și mai edificator pentru noi, ca popor și ca națiune.** Și nu va fi bine.

DIACON TĂNASE I. [illegible]
Profesor

Setea de dreptate și justiția fiscalistă

AL. MACEDONSCU-[illegible]

Scriem aceste reflexii în primul rând pentru interesul juriștilor, și pentru a provoca cât de cât un curent în opinia publică, curent care, pornit dintr'un punct limitat al țării, poate alimentat fiind, să se propage și să rodească.

Chestiunea aceasta de natură critică, pornește din iubirea pentru justiție și dintr'un adânc simțit interes general.

Nu mai e nici un secret pentru nimeni că justiția este astăzi aproape paralizată.

Ideea de sancțiune penală e grav atinsă prin desele legi de amnistie și decrete de grațiere, iar ideea de obligație, — cel de al doilea principiu al vieții juridice, în urma legilor de moratorii, concordate, lichidări judiciare, suspendări de executare și conversiune, a trecut în domeniul amintirei aproape.

Mai adăugăm la aceasta fiscalismul exagerat și vedem ce a rămas din instituția justiției, care traducând dictonul vechiu înseamnează însuși fundamentul statului.

Poate că privind obiectiv sensul observațiunilor de mai sus, asistăm dacă nu la o transformare bruscă și adâncă socială, cel puțin la o democratizare a ei, fapt care se deduce din ușurarea maselor sub raportul constrângerei penale și trasformarea ideei de obligație mai aproape de realitatea vie a posibilităților.

Dacă guvernanții au prins poate, sensul dinamic al vremurilor democratice prin care trecem, democratizând sub acest raport ideea de justiție, aceiași guvernanți însă, comit un act de adevărat regres social, când au aruncat un potop de legi fiscaliste

Continuare în pag. 4

GÂNDURI

Cu prilejul Adunării Antirevizioniste din Buzău 28.V.933

Plouă.

Toarnă cu găleata. Plouă de stau să se rupă torţile cerului!

Plouă .. şi astăzi e mare meeting antirevizionist în urbea Buzăului, ca şi la Bucureşti, la Cluj, la Iaşi, la Brăila, de altfel ca şi'n cele mai îndepărtate colţuri ale României, întregită de cei ce s'au dus, senini şi fericiţi, fiindcă purtau în suflet candela sfântului ideal din strămoşi.

Plouă şi-i frig!.. Dar cetăţeanul zelos părăseşte grăbit căldura moleşitoare a patului dând fuga să protesteze contra Ungureanului, contra tuturor liftelor străine şi mai ales acelora cari s'au îndoit, poate, că'n sufletul Romînului arde încă puternică flacăra dragostei de neam.

S'a vorbit mult şi frumos! Cuvinte alese au izbucnit în avalanşe spumoase din sufletele entuziaste, înfiorând mulţimea.

Şi-au spus cuvântul: clerul, cu spiritul său de înfrăţire şi pace universală; şcoala, în care se plămădeşte sufletul cetăţenilor de mâine, baroul, apărător al celor înseteţi după dreptatea omenească; diversele asociaţiuni, ale celor mulţi şi necăjiţi; nenumăratele partide politice, care luptă pentru continua prosperitate a ţării..,

Lumea s'a cutremurat de adevărul celor spuse, de teama zilei viitoare, — s'au aplaudat oratorii; s'a strigat, s'a protestat şi atât.

Atât! iar noi pierim!

Pierim, nu de pericolul ce ne ameninţă din afara hotarelor; pierim prin noi înşine.

— Căci, ce potface talazurile mării, contra zidului puternic consolidat şi 'nprospătat veşnic prin noi forţe?

M'am întrebat atunci mă întreb şi acum: câţi oare dintre cetăţenii reîntorşi pe la casele lor, câţi oare dintre cetăţenii României întregite s'au coborît cândva în conştiinţa lor spre a face acolo regulă?

Câţi şi-au spus vreodată: „Vreau să muncesc nu numai spre binele meu, ci şi al neamului din care mă mândresc că fac parte! Vreau să-mi înăbuş egoismul!

Vreau să devin mai drept, mai bun, mai conştient în toate acţiunile mele.

Conştient de vitregia timpurilor prin care trecem nu numai noi — o lume întreagă — vreau să trăesc o clipă — din clipa ce se chiamă viaţă — pentru fraţii mei, uitând de mine!"

Duşmanii ne pândesc la hotare.

Ce le putem arăta noi? Ce le putem arunca în faţă?

Sărăcia noastră, datorită lenei, nepriceperii, jafului public?

Patima politică ce 'năbuşe orice raţiune divizându-ne atunci când ar trebui să fim mai uniţi ca oricând?

Moartea sufletului? A sufletului nostru românesc entuziast, plin de atât simţ moral, frumos şi bine?

Ce dorim să le arătăm lor?

Haosul de pretutindeni?..

..Iar cei ce au trăit luptând animaţi de iubirea pentru moşia străbună acei care ne-au dăruit sufletul lor mare, pe care noi urmaşii am înţeles să-l întinăm, să-l sfărmăm în sbucium deşert; strămoşii noştrii, din înălţimele lor* senine... ne blestemă??

Nu. Ei plâng şi se roagă pentru noi!

E timpul ca toţi Românii conştienţi să-şi strângă rândurile şi să pornească lupte pentru înălţarea Neamului.

LUCIA MIŞEA
Profesoară

Cuvântarea

rostită de d. Dr. I. Munteanu în Adunarea Antirevizionistă din Buzău din 28 Maiu 1933.

Fraţi Români,

Mă adresez întâi poporului român, poporului, care stă în ploaie şi îi zic, să nu se teamă de ploaie, căci ploaia e binefacerea lui D-zeu, e belşugul şi bogăţia, ce D-zeu revarsă asupra acestei ţări mândre, care a suferit în timp de veacuri toate nelegiuirile dela neamurile cotropitoare.

Şi fiind că plouă aşa de cumplit, îmi vine în minte un episod din luptele Italienilor pentru unitatea lor naţională, pe care-mi permit a vi-l povesti: Era în timpul răsboiului Crimeei. Micul Piemont, micul stat mai bine închegat din Italia, care a adus şi cele mai mari sacrificii şi cei mai mulţi martiri pentru Unitatea naţională a Italiei, şi-a trimis, sub comanda Generalului de Marmora, toată armata lui, 15.000 de viteji în luptă.

Şi a fost un timp, cum l-am trăit şi noi în iarna lui 1916|17, ploaie, zăpadă şi mocirlă, până'n genunchi, tocmai ca la noi şi generalul le strigă: „Luptaţi copii, că din mocirla asta are să renască unitatea noastră naţională"!. Şi a renăscut, precum şi a noastră a renăscut; deci să nu luaţi drept rău augur ploaia de azi; ea ne va răcori sufletele noastre dornice de libertate şi dreptate.

Prea sfinţite Părinte, pentru a 2-a oară în cursul anului acestuia suntem chemaţi, să ne spunem cuvântul, dacă voim, să fim iarăşi robi, în această mândră ţară sau cetăţeni liberi şi Sfinţia Voastră vă aflaţi iarăşi în fruntea noastră, la datorie, după vorba poetului: „Preoţi cu crucea în frunte". Presenţa Sfinţiei Voastre aici, întăreşte şi mai mult temeinicia luptelor, ce ducem pentru neamul nostru şi cred, că sunt exponentul întregei adunări, aducându-vă mulţămire şi omagii pentru încurajarea, ce ne-o daţi.

Eu nu sunt meşter al cuvântului, căci alta-mi este îndeletnicirea; dar la stăruinţa Domnilor din comitetul organizator, ca să vorbească şi un Ardelean, a trebuit să cedez şi să iau cuvântul la acestă importantă adunare de protestare, contra acelora, care voiesc, să ne întoarcem acolo unde am fost veacuri în urmă: sub călcâiul lor blestemat.

Sunt abia 4 luni, de când v'am înşirat o mulţime din suferinţele de veacuri a le fraţilor noştri din Ardeal şi astăzi iarăşi vă voiu spune câte-va, ca să vă daţi seamă, dacă mai e cu putinţă o întoarcere la robia, din care ne-aţi liberat d-voastră cu preţul a sute de mii de vieţi.

Cum, D-lor, cred Ungurii că a fost o glumă, o glumă de a răsboiul, trecerea în 916 a armatei noastre peste Carpaţi? Abstracţie făcând de victoria noastră finală, dar faptul în sine, că am început răsboiul şi ne-am afirmat drepturile noastre la unitatea naţională, e de ajuns, ca nimeni să nu ne conteste acest drept.

In legătură cu aceasta, aş dori să distrug două legende, pe care eu, ca Român, nu le-am putut crede şi concepe nici odată. Aceste legende s'ar fi strecurat în unele suflete sterpe atât în România veche, cât şi în Ardeal şi în celelalte provincii unite. Ar zice, anume, Ardelenii şi cei l-alţi „că mai bine ar fi fost sub Unguri, sub Nemţi, sub Ruşi în Basarabia, iar cei d'aici. că ce ne-a trebuit nouă răsboiu, că puteam noi trăi foarte bine şi fără Ardeal"!

Cei care ar susţine teza din tâiu, cred, că nu-şi dau seama, ce spun şi n'au suferit, n'au luptat pentru neamul lor, precum nu ştiu nici de luptele, ce le-a dus poporul nostru pentru libertatea lui.

Pe aceştia nici nu trebue să-i băgăm în seamă sau în cel mai bun caz, să-i trimitem cadou Ungurilor, să se spele pe cap cu ei. Cei din a 2-a categorie trebue să înţeleagă, că răsboiul a fost o necesitate absolută pentru noi, a fost o chestie de existenţă a României şi a întreg neamului românesc.

Slăbirea sau dispariţia elementului românesc, din Ardeal, ar fi adus după sine şi slăbirea sau peirea României.

Dacă mai întârzia câţi-va ani răsboiul, marele strivitor de naţionalităţi Tisza şi cu Appony îşi puneau planul drăcesc în executare: desrădăcinarea Românilor din Ardeal, adică despopularea Ardealului de Români şi transplantarea lor pe pustele Ungariei, dincolo de lacul Balaton.

Ardealul a fost totdeauna o tranşee vie a Românismului şi ori ce lovitură sau nenorocire, ce s'a abătut asupra României, o simţea Ardeelul, precum ori-ce fericire a ei înălţa şi încuraja la luptă şi resistenţă pe fraţii de acolo.

Răsboiul nostru din 877 şi cel din 913 ne-au şoptit, că şi sfârşitul robiei noastre se apropie.

Marele nostru bard naţional când fraţii Munteni şi Moldoveni erau desbinaţi, îi certa 'n al său „Răsunetul Ardealului" cu:

„Pe Voi vă nimiciră, a pismei răutate,
Şi oarba neunire, la Milcov şi Carpaţi!
Iar noi, pătrunşi în suflet de Sfânta Libertate,
Jurăm, că vom da mâna, să fim pururea fraţi"

Şi tot el blestema pe cei păcătoşi:

„De fulgere să piară, de trăznet şi pucioasă'
Ori care s'ar retrage, din gloriosul loc!"

Şi noi astăzi, putem repeta: Blestemat să fie acela până 'n a 10-a spiţă, acela din neamul nostru, care când patria va fi în pericol. când hotarele noastre vor fi ameninţate, nu va pune la dispoziţia ei şi inima şi sufletul şi viaţa!

D-lor, luptele noastre pentru libertate sunt tot atât de vechi, pe cât de vechie e existenţa noastră pe aceste plaiuri. Dovadă că sunt aşa de vechi e că trăim aici şi sentem, ceia ce suntem, un stat mare, puternic şi mândru, deşi peste noi au trecut toate urgiile în curs de 2000 de ani!

Am suferit şi batjocuri şi umiliri şi schingiuiri; dar nimica nu ne-a clintit din credinţa noastră, că odată şi odată va răsări şi pentru noi soarele dreptăţii, odată şi odată se va revărsa şi asupra noastră dreptatea lui Dumnezeu!

Robi am fost şi la Unguri şi la Saşi şi stăpâni au fost şi pe braţele noastre şi pe viaţa noastră, şi chiar ne vindeau la târguri ca pe sclavi, ca pe o marfă; ne vindeau şi pe noi şi pe soţiile noastre şi pe ficele noastre. Au vândut ei, ce au putut vinde; dar ne-a rămas sufletul şi limba şi legea, pe care nu le-au putut vinde. Cu ele am luptat, prin ele am luptat şi am învins şi ceia ce, înainte cu 20 de ani, era considerat ca o nebunie, ca o utopie, e astăzi sfânta realitate: România întregită.

Pentru asta şi-au irosit sănătatea şi viaţa, cei consideraţi ca nebuni, în temniţele ungureşti. Jertfa lor a fost primită!

Dacă aţi fi călătorit Dumnea-voastră, înainte de Unire, prin Ardeal şi aţi fi văzut târgurile, bâlciurile de acolo, acelea adunări pestriţe, compuse din atâtea neamuri, şi aţi fi pus urechia, să ascultaţi în ce limbă se înţeleg mulţimile acelea, n'aţi fi auzit decât limba românească. Ungurul nu ştie nemţeşte, Sasul nu ştie ungureşte, dar româneşte ştie şi unul şi altul şi se înţeleg în limba românească.

Cu toată persecuţia duşmană în Ardeal a fost şi este limbă' diplomatică limba românească!

Ne-au scos din oraşe, şi ne-au impus, să ne aşezăm la kilometri distanţă de ele şi ne-am supus, ca să nu le infectăm aierul cu opinca „puturosului valach". Ne-au permis intrarea în oraşe numai ca să-i slugărim pe ei, căci eram „paria" lor.

Nici chiar Episcopilor noştri nu le era permisă aşezarea în oraşe. In Ardeal, ştiţi D-voastră că Episcopii se bucurau de mai multă cinste şi admiraţie decât chiar Impăratul.

In zadar s'au dus în veacul a 18-lea Episcopii noştri cu plângere la împăratul, că au fost respinşi.

In zadar Martirii Horia, Cloşca şi Crişan, au făcut, iarna, drumul, pe jos până la Viena şi negăsindu-l acolo, până la Insbruck; căci Impăratul, care, i-a îndemnat să se răscoale contra nobilimei maghiare, i-a părăsit şi au fost traşi pe roată.

Dar Avram Iancu, care, luptând pentru drepturile Românilor, a luptat şi pentru Impăratul detronat în 1848 de Kossuth, a fost şi el abandonat şi a murit nebun. Floarea luptătorilor noştri din 1848 au fost împuşcaţi, junghiaţi şi răstigniţi.

Celor răstigniţi li se striga de călăii Unguri: „Cântaţi Deşteaptă-te Române, dacă v'a trebuit revoluţie!" Am avut şi noi Hristoşii noştrii! Să mai amintesc de marele proces al Memorandului?

Românii s'au dus cu plângere la Impăratul. Răsplata a fost, că i-a aruncat în temniţe.

Nici dreptul de plângere nu-l mai aveau fraţii noştri!

Şi acum ce vor duşmanii noştri? să le dăm înapoi ce au stăpânit pe nedrept? Se plâng şi se văicăresc în toată lumea, că nu pot trăi ca stat fără robii, pe care i-au pierdut? Să poftească să şi-i ia înapoi!

Fraţilor, Patria e'n pericol! Ea ne 'ntreabă, dacă voim, să fim iarăşi robi? Noi îi răspundem: „Murim mai bine 'n luptă, cu glorie deplină, Decât să fim sclavi iarăşi, în vechiul nost' pământ!"....

Cuvântarea

rostită la Adunarea Antirevizionistă din 28 Mai 1933 de d-l Avocat N. N. Manolescu, în numele baroului.

Fraţi Români,

Trăim o zi de mare sărbătoare a neamului.

Dela Nistru pin' la Tisa, din Carpaţi pînă'n Dunăre şi Mare— întreaga naţiune es'e chemată astăzi, pentruca luînd cunoştinţă de primejdia revizionismului ameninţător, să ne strângem rândurile şi să ne spunem răspicat cuvîntul.

Acest cuvînt — isbucnit din milioanele de piepturi romîneşti — se aude acum ca un aspru şi prelung huruit de tunet, răbufnind din hotare în hotare, pînă dincolo de Sofia, Moscova, Budapesta— peste Roma şi Berlin — ba chiar şi mai departe peste apele năprasnice ale oceanului.

Celor care ne vrăjmăşesc şi uneltesc împotriva Unităţii şi Integrităţii Statului Romîn, le spunem tare:

„Suntem de veghe, suntem uniţi, suntem gata 14 milioane de Români să jertfim totul pentru apărarea graniţelor actuale.

Cine se va atinge de o părticică din pământul romînesc va simţi focul şi fierul urgiei noastre".

Fraţi Români,

Din ajunul răsboiului nu ne-am mai învrednicit de niște clipe sfinte ca acestea.

Inaintea primejdiei comune, toţi Românii îşi dau mâna: Frate cu Frate.

Inaintea duşmanilor care încearcă să întindă asupra ţării, ghiarele lor de pradă, — naţiunea română se ridică astăzi ca un singur om.

Aceasta-i sărbătoarea: Unirea! Unirea cea mare a sufletelor romîneşti—leacul tămăduitor al suferinţelor din trecut şi prezent — semnul şi chezăşia tuturor speranţelor noastre de mâine!

* * *

Pentrucă ne-au dat prilejul să ne regăsim uniţi,—mai uniţi decît oricînd — să aducem mulţumiri duşmanilor noştri şi Ungurilor revizionişti în primul rînd.

Să fim recunoscători celor cari ne-au dat prilejul de a verifica trăinicia alianţelor noastre cu Jugoslavia, Cehoslovacia, Polonia şi sora noastră mai mare, — Franţa!

Dar dacă vom şti să folosim ura de moarte cu care ne onorează Ungurii, Bulgarii şi mai cu seamă comuniştii din Rusia şi din toată lumea — atunci vom rămîne veşnic îndatoraţi acestor vecini cărora se cade să le recunoaştem cel puţin meritul că ne urăsc pe faţă.

Treaba lor, dacă ne vor sili să le dovedim cu tunul recunoştinţa!

Fraţi Români,

Duminica şi sărbătoarea, poporul nostru se duce la biserică pentru a asculta cuvîntul lui Dumnezeu: adevărul Scripturilor.

O sărbătoare nu ne înalţă şi nu ne întăreşte sufletele decît atunci cînd isbutim să-i pătrundem înţelesul — cînd primim lumina adevărului.

Trebue să iubim şi să căutăm adevărul — chiar atunci cînd ne doare — pentru binele şi mîntuirea noastră.

Poporul are o vorbă: „Fereşte-mă, Doamne, de prieteni"...

Ne-am încrezut prea mult în „marii noştrii aliaţi" ne-am bizuit în prietenia şi ajutorul lor mai mult chiar decît în forţele noastre proprii.

Inţelepciunea populară se adevereşte prin desamăgirile noastre de astăzi.

Dacă Italia, America, o parte din Anglia şi chiar unele glasuri din Franţa n'ar sprijini pretenţiile Revizioniştilor — Ungurii n'ar avea curajul să ne provoace!

Dela răsboiul pentru Intregirea Neamului au trecut 15 ani.

Dacă în acest timp, am fi organizat şi consolidat toate energiile şi mijloacele noastre, ar mai îndrăsni cineva să ne pretindă astăzi porţiuni din teritoriul naţional?

Uitaţi-vă la Ducele Mussolini?

Nu cere Savoia şi Nisa dela Francezi — cu toate că acolo este însăşi leagănul Dinastiei italiene — dar revendică energic Coasta Dalmaţiei dela aliatul nostru Jugo-slav!

Acesta e adevărul pe care să ni-l fixăm bine în minte:

În faţa unei Românii — puternică şi prosperă înlăuntru, respectată şi temută în afară--Ungurii se vor lăsa păgubaşi de fantasticele lor planuri revizioniste.

Mai mult: vor căuta să trăiască în bune raporturi cu noi.

Fraţi Români,

Revizuirea nu se va face.

In contra voinţei noastre, Revizuirea nu se va face.

Dreptatea este de partea noastră.

Faţă de tezele revizioniste — noi putem opune o serie de argumente sdrobitoare: istorice, juridice, etnografice sau economice etc.

a. Din punct de vedere istoric:

Se ştie că noi Romînii suntem vechii stăpînitori ai locurilor acestora. Ungurii au venit mult mai tîrziu din Asia. Abia după ce s'au aşezat în pusta dunăreană [spre sfîrşitul veacului al IX lea] au început să cotropească voevodatele romîneşti cari, la venirea lor, se aflau în fiinţă.

b. Din punct de vedere juridic:

Graniţele noastre actuale sunt consfinţite prin tratatele de pace în virtutea principiului naţionalităţilor şi dreptului de autodeterminare al popoarelor.

Ungurii şi-au pus semnătura pe aceste tratate şi sunt obligaţi să şi-o respecte!

Tratatul dela Versailles prevede că revizuirea unor clauze defectuoase se poate face, dar cu o condiţie: să existe consimţămîntul tuturor părţilor: ceeace de fapt este o imposibilitate.

c. Din punct de vedere etnografic.

In teritoriile de peste munţi, Romînii formează marea majoritate, iar Ungurii sunt o minoritate aşezată în oraşe şi în colţul de sud-est al Ardealului.

d. Din punct de vedere economic:

Romînia Mare formează nu numai o unitate geografică, politică şi naţională, dar şi una economică — avînd pe teritoriul său toate bogăţiile necesare desvoltării unui popor.

Diferitele provincii se complectează şi se susţin astfel una pe alta.....

Chiar din această sumară expunere se vede cît de întemeiată este afirmaţiunea că dreptatea este de partea noastră.

* * *

Să nu uităm însă că cine vrea într'adevăr revizuirea, acela vrea răsboiul — căci pînă astăzi nu s'a văzut încă un singur popor care să cedeze de bună voe porţiuni din teritoriul său.

Să nu uităm că toate argumentele şi toate drepturile din lume nu trag în cumpăna istoriei decît atît timp cît se întemeiază pe un singur argument: FORŢA.

Morală, culturală, etnică, politică sau economică—forţa rămîne deocamdată singura pavăză a justiţiei umane, şi când zicem forţă, trebue să înţelegem în primul rând forţa armată care însumează pe toate celelalte.

Prin urmare, soarta noastră atîrnă în cele din urmă, de numărul şi sufletul soldaţilor noştri, de numărul şi calitatea armelor noastre.

* * *

Marele Nicolae Titulescu, prin abilitatea şi voinţa sa încercată, va spulbera, acum şi în viitor, ori cîte planuri revizioniste.

Pentru aceasta cere un singur lucru:

Să se poată sprijini în fiecare moment pe voinţa inflexibilă şi pe forţele intacte ale întregului popor romîn.

După cum vedem — cea mai bună garanţie a dreptăţii noastre rămîne forţa.

Cît timp vom fi puternici, vom birui orice adversitate şi vom avea pacea iar la nevoe, vom cîştiga un nou răsboi.

Păstrînd şi sporind forţele noastre de orice fel, vom păstra şi spori prieteniile şi alianţele noastre.

Cu această singură condiţiune, — nici Liga Naţiunilor, nici Pactul celor patru Puteri şi nici o putere din lume nu se va atinge de hotarele noastre şi de pămîntul nostru.

Fraţi Români,

Dacă faptele stau astfel, atunci —după ce am dat glas hotărîrii noastre de apărare pentruca să ne audă duşmanii din lăuntru şi din afară — să ne manifestăm, să ne impunem de aci înainte dorinţa **şi voinţa noastră de putere**, sub toate formele: morală, culturală, economică, financiară, etnică, politică şi militară.

Trebue să înţelegem că viaţa este o continuă luptă, --atît pentru indivizi cît şi pentru naţiuni--şi că numai acela învinge care ştie să urmărească pînă la urmă un ideal pentru atingerea căruia, îşi încordează toate puterile.

Să cerem, prin urmare, dela cei cari poartă sarcinile şi răspunderile guvernării, să fie cu cea mai adîncă luare aminte la tot ceeace poate slăbi sau întări Neamul şi Statul Romînesc şi în conştiinţă să-şi facă datoria, întreaga datorie.

Vrem ca în viitor toţi Romînii şi mai cu seamă toţi tinerii Romîni să-şi găsească, spre fericirea lor şi a ţării, cea mai bună întrebuinţare a forţelor lor de muncă.

Vrem să fim stăpînii — adevăraţii stăpîni — (iar nu slugi plecate străinilor), în ţara aceasta care este a Romînilor şi numai a Romînilor, pe care am făurit-o cu sudoare, lacrimi şi sînge şi o vom apăra pînă la ultima svîcnire de viaţă.

Vrem ca să culegem la capătul străduinţilor noastre, fructele onoarei, fructele păcei şi ale belşugului, care nu se vor arăta iarăşi în Romînia decît în soarele binefăcător al ideii naţionale ce va să răsară în toată splendoarea!

Vrem ca strîns uniţi în jurul Tronului — Simbol al Romînismului triumfător — să trăim şi să murim pentru Romînia Mare — una şi nedespărţită — pentru

HRISTOS, REGE ŞI NAŢIUNE!

Aşa să ne ajute Dumnezeu!

N. N. MANOLESCU

O campanie care persevereză...

De cîtva timp, asistăm la o nouă înteţire a unei campanii, dusă cu o ciudată perseverare prin unele foi din presa locală, contra P. S. Episcop al Buzăului.

Fără să se articuleze învinuiri precise, se reproduc (pentru a cita oară?) articolele unor cunoscuţi polemişti care, cu tot talentul lor, n'au găsit însă nota justă pentru a condamnă— întrucît le puteau dovedi— unele abateri sau pentru a cere îndreptarea lor.

Nu cunoaştem învinuirile cari se aduc împotriva Prea Sfinţiei Sale. Unele sunt însă puerile şi exprimate într'un mod jicnitor pentru opinia publică şi prestigiul bisericei.

Un domn ameninţă printr'o scrisoare că va reclama Patriarhiei pentrucă — cu ocazia desvelirei monumentului eroilor din comuna Zilişteanca — P. S. Episcop nu a fost de faţă şi nici n'a trimes un locţiitor care să-L reprezinte la solemnitate, deşi primise o invitaţie prin „adresă oficială" din partea „comitetului de construcţie".

E o gravă eroare şi o îndrăsneală!

Dacă Prea Sfinţia Sa — în calitate de înaltă faţă a bisericei naţionale, are obligaţia morală de a cinsti cu presenţa Sa orice manifestare mai însemnată cu caracter religios, cultural sau naţional — acordînd totodată arhiereasca sa binecuvîntare — nu urmează că o astfel de distincţie se poate primi oricînd şi ori cum.

Pentru prestigiul mitrei episcopale şi al bisericei, această binecuvîntare nu poate fi obţinută decît în anumite condiţiuni, compatibile cu respectul datorit de orice creştin unui înalt chiriarch — iar nicidecum prin ameninţări deplasate şi ridicole.

Asupra chestiunei dacă sunt sau nu îndeplinite acele condiţiuni, P. S. Episcop are singur dreptul să se pronunţe.

Acestea pentru domnul cu reclamaţia.

Cît priveşte alte învinuiri—dacă se fac şi cînd se fac—ele nu a fi supuse supremului for bisericesc căruia îi revine— exclusiv — dreptul de a hotări asupra temeiniciei sau netemeiniciei lor.

Aducerea unor astfel de învinuiri în desbatere publică prin presă—mai înainte chiar de a se pronunţa forurile competinte — o socotim ca o rătăcire şi o lovitură îndreptată împotriva ortodoxiei noastre care rămîne temelia veşnică a neamului şi a statului romînesc—lovitură care numai pe duşmenii noştri poate să-i bucure.

IDEEA NAŢIONALĂ

Recenzii și Polemici

„Grupul Nostru“ — Publicație evreească — Anul II, No. 4, 25 Mai 1933

Printre concetățenii creștini ai orașului nostru, puțini au cunoștință de existența unei publicații evreești care apare în Buzău de aproape doi ani sub denumirea: „Grupul Nostru“.

Fără sgomot, printr'o continuă muncă de organizare, printr'o nedesmințită solidaritate, evreii din Buzău — abia citeva mii — (cine ar putea să ne indice numărul lor exact ?) au reușit ca pe lingă sinagogi, bae publică, școli etc. să-și inighebeze și un organ de publicistică: „Grupul Nostru“.

Faptul in sine este lăudabil; el dovedește energia, perseverența organizatoare, solidaritatea și gradul inalt de conștiință națională, proprii acestui popor, calități pe cari le regăsim aceleași — ca și defectele — la evreii din Buzău, din Berlin sau din orice alt oraș cu populație israelită.

Articole interesante, unele dovedind cunoștințe, preocupări, putere de convingere etc. semnate de medici ca d-rii S. I. Succin și L. Rosenthal, farmacist I. Hoffman, Ing. M. Feldman, avocat S. Schuldman, arată cu prisosință felul in care intelectualii evrei înțeleg să-și facă datoria de cărturari și luminători față de conaționalii lor, muncind in mod desinteresat ca principali colaboratori și susținători ai unei publicații care — neavind nici anunțuri, nici reclame — nu urmărește decit promovarea intereselor generale evreești.

Am citit cu atenție această foaie pentru care avem mai multă considerație decit pentru alte publicații — tot evreești, dar camuflate — care sunt mult mai răspindite: Adevărul, Dimineața, Lupta și celelalte.

Intr'o publicație scrisă numai pentru dinșii, evreii, iși dau pe față preocupările, satisfacțiile și păsurile lor reale, simți prezentă partea curat omenească din sufletul lor, iți fac impresia uneori că sunt chiar de bună credință: momente extrem de rare, la un popor care niciodată n'a păcătuit prin exces de sinceritate.

Decit un lucru: toate aceste calități și merite evreești sunt bune, dar... numai pentru dinșii.

Citind o astfel de publicație, două aspecte apar mai caracteristice: exclusivismul și șovinismul evreesc. [Umanitarismul este afișat numai in gazetele și publicațiile evreești camuflate — vezi Adevărul ș. a. — dar și atunci cu anumite condiții: să promoveze sau să mascheze interese specific judaice, indiferent dacă vatămă sau nu interesele romînești sau ale oricărei alte națiuni!

I. EXCLUSIVISM

In cele 4 pag. nici o notă, nici un singur rind de interes general care ar putea privi și pe creștini — afară poate de acest pasagiu foarte caracteristic pentru tactica evreească:

„Noi Evreii, demascind pe toți hitleriștii din țară(?) servim interesele țării, căci din dosul paravanului antisemit răsună ecoul imnului: „Deutschland, Deutschland über alles“. („Diversiunea hitleristă“ de M. Rosenstein).

— Serviți interesele țării D-le Rosenstein, sau interesele pur evreești și mai cu seamă setea de răzbunare evreească in contra Germaniei care vă denunță — așa precum sunteți — in fața intregei lumi culte?

Pretindeți că serviți interesele țării boicotind produsele Germaniei — cel mai bun client al comerțului nostru de export și singurul adversar hotărit al comunismului internațional?

Serviți interesele țării contra Germanilor...

Nu vă mai place refrenul: Deutschland, Deutschland über alles“ pe care totuși l-ați cîntat cu atita frenezie, pe cind benchetuiați impreună cu Germanii, cu care eram in răsboi, și sărbătoriați, in timpul luptelor dela Mărășești, inevitabila ocupare a Moldovei?

Ori poate pe atunci nu știați că din dosul paravanului, va eși intr'o zi: Herr Adolf Hitler, amicul și reeducatorul rasei evreești?

Vă inșelați, d-le R. Romînii sunt un popor nobil și iertător, dar nu sunt chiar atit de naivi incit să creadă toate balivernele d-tale ori ale Adevărului și să nu ridă cind văd pe evrei organizind boicotul antigerman și acuzind pe nemți de barbarie, fiindcă au instituit Numerus nullus pentru școlile, profesiunile libere și funcțiunile de stat ori fiindcă ard cărțile evreești pornografice și comuniste.

Ridem; dar n'am uitat anii, de după răsboi, cind ne-ați defăimat și pe noi in fața celor 4 sau 5 continente pentru pretinsa noastră sălbăticia, lamentindu-vă că ați suferit progromuri și persecuții, fiindcă au fost sparte citeva geamuri și bătuți cițiva studenți provocatori evrei.

Pe atunci, evreimea internațională organiza boicotul contra mărfurilor și cerealelor noastre și furniza pe cei mai activi propagandiști ai comerțului și industriei germane.

Iar acum serviți interesele țării contra... Germaniei. Ce păcat de-atita dragoste și-atitea bune intenții față de niște Romîni ingrați care in loc să vă mulțumească, vă reamintesc vechile legături nelegale și uneori nelegitime, cu armata germană de ocupație!

II. ȘOVINISMUL EVREESC

In articolul „Evreii și doctrina judaică“ d-l I. Hoffman, după ce exaltă judaismul integral, condamnă, fără rezerve, greșala pe care au făcut-o evreii din Franța lui Napoleon [ce pacifist și umanitarist convins!] cind, pentru a ciștiga „increderea maximă“ a poporului francez, au declarat că renunță la naționalitatea lor și că vor să fie francezi de religie mozaică. Această tendință de asimilare a dat naștere unei teorii zisă confesionalistă, care a găsit adepți printre evreii din toate țările și este invocată, de formă, și astăzi de unii evrei, dela noi sau de aiurea, cari vor să fie abili Cazul Dreyfus a dat lovitura de moarte confesionalismului: evreii s'au văzut persecutați chiar și in generoasa Franță [din nenorocire aproape cu totul in miinile lor.)

Confesionalismul a fost inlocuit, treptat, prin sionism — doctrina judaismului integral a lui Theodor Herzl — care a redeșteptat sentimentul național „coheziunea națională intre toate fracțiunile de evrei răspindiți pe glob“.

„Mișcarea sionistă nu poartă deloc un caracter filantropic, ci unul exclusiv național“

Ce dovadă mai puternică de șovinism evreesc decit aceea resultind din astfel de declarații precum și din răsboiul pe viață și pe moarte, pe care l-au pornit evreii din toată lumea impotriva uneia din cele mai culte și civilizate națiuni de pe pămint? — Germania lui Hitler — căreia Evreii naționaliști nu-i pot ierta faptul că din marxistă și comunistă — precum au vrut-o dinșii — a redevenit naționalistă și antibolșevică?

Spectacolul arderii cărților evreești (in cari se batjocoreau familia, religia și patriotismul german, dar se propovăduiau, in schimb, homosexualitatea și desmățul sexual, materialismul feroce și ateu, comunismul roșu etc.) constitue pentru „Grupul Nostru“ „cea mai mare rușine a civilizației contemporane“.

Cu toate acestea, Rusia sovietică este, după opinia ziarelor umanitariste evreești: Adevărul, Lupta, Stinga, Frontul etc. și deci și a „Grupului Nostru“, țara progresului social și cele mai teribile atrocități, săvirșite de comuniștii asasini (care au ars și ei biblioteci intregi de literatură și știință „burgheză“), n'au smuls acestor ziare, necum o asemenea sentință definitivă de condamnare, dar nici măcar un protest, care să nu fie o simplă ingăimare, de formă!

In fine „Grupul Nostru“ care după expresia d-lui M. R. este „născut din mădularele unui mănunchiu de tineri entuziaști“ (să fie doar o schilodire a limbei romîne sau cunoscutul „penchant“ evreesc spre pornografie?) preconizează categoric:

„Palestina este unica soluție a problemei evreești“ (tipărit cu majuscule.)

Iată, Domnilor dela „Grupul Nostru“, un punct, in care suntem de perfect acord cu D-vs.

Citind iasă informația următoare:

„Duminică 28 Mai cor, va avea loc o intrunire pentru colonizarea in Palestina a Evreilor din Germania“ — ne-am pus intrebarea: pentruce a Evreilor din Germania și nu a Evreilor din România? Pentruce nu sunteți consecvenți cu propria D-vs. soluție? Cei 2 jum. milioane de Evrei din România, oare nu sunt apți pentru a fi colonizați — măcar parțial — in Palestina?

Tărziu abia am ințeles și neam zis: Cei 2 jum. milioane de Evrei din România, rămân ca să servească „interesele țării“.

OBSERVATOR

Reabilitarea Legii

Una din caracteristicele societății românești de astăzi o constitue, fără indoială, abundența legilor și nestabilitatea lor.

Mersul evoluției economice ca și al evoluției concepției oamenilor despre drepturile lor, face ca amestecul Statului să fie tot mai necesar în reglementarea raporturilor dintre diferitele categorii sociale.

Nu trebue să ignorăm însă că este greu să găsești totdeauna formula cea mai bună, care să împace interesele adverse ale diferiților factori sociali și economici.

Diversitatea acestor interese, ce se reclamă legiferate, atrage în chip fatal înmulțirea legilor.

La aceste constatări, trebue să mai adăugăm și pe aceia că societatea modernă, fiind animată de un ideal progresiv și în continuă prefacere, nestabilitatea legilor nu este numai un fapt, o realitate, dar chiar o necesitate a evoluției sociale.

Supraproducția legislativă și nestabilitatea legilor au dat naștere la noi, unui femen grav și așa cum se prezintă, cu totul nejustificat desconsiderarea legii de către cetățean. Lipsa de respect față de lege—, fenomen ce se traduce nu numai prin criticarea legii pe care oricine are dreptul să o facă, dar sub o formă mai concretă și prejudiciabilă intereselor Statului, prin nesupunerea la lege.

Ceeace este caractistic pentru prestigiul de care se bucură legea, în statul român de după răsboiu, este constatarea pe care o facem nu numai noi, că chiar aparatul administrativ este foarte puțin respectuos față de lege, pentrucă funcționarul a fost lăsat să se complacă în credința că și dânsul își poate permite ceeace nici unui simplu cetățean nu-i este îngăduit.

Spiritul acesta de frondă, în ceeace privește aplicarea legii, a pătruns nu numai în administrație, dar și în justiție pe alocurea,— ceeace este și mai îngrijorător.

Din această cauză, multe legi mor fără să fi trăit altfel decât în coloanele Monitorului Oficial. Ele pier prin desuetudine, în cea mai completă nepăsare a celor chemați să dea viață legilor.

Răul ce rezultă din această pasivitate și lipsă de voință de a activà și colaborà la scopul urmărit de legiuitor, este nemăsurat.

Legea, neaplicându-se ori aplicându-se defectuos, suntem dispuși să aruncăm vina stărilor de nemulțumire din cauza relelor sociale sau economice, asupra insuficienții realizărilor legislative, de unde vine și tendința de a se recurge la reforme noi, fără să ne dăm seama că, în acest chip, ne învârtim într'un cerc vițios.

Credem că a sosit timpul ca o reacțiune să se producă în contra acestei curioase stări de lucruri.

Obligațiunea de a da viață legilor revine, în primul rând, aparatului administrativ, care are în mecanismul Statului un rol de prim ordin, dar în acelaș timpul rol limitat: **acela de a aplica legea, nu de a o critica.**

Cu atât mai mult, aceiași obligațiune îi incumbă și magistraturei.

„Voi pleda contra legilor smintite, până ce vor fi reformate, spune Diderot, dar așteptând, ne vom supune orbește“.

Numai printr'o sinceră și reală aplicare a legii, se poate ști în ce măsură este eficace.

Legea trebue reabilitată. Aperatului administrativ și Justiției le incumbă marea datorie de a da viață legei. printr'o fidelă și energică aplicare a ei, dacă nu totdeauna în litera textului, totdeauna însă în spiritul lui.

EM. RADU

Setea de dreptate și justiția fiscalistă

— continuare din pag. 1-a —

asupra oricărei operațiuni în justiție organizată pe baze fiscaliste nu mai poate fi o justiție democratică, ci numai a celor puțini, a celor bogați.

Justiția a devenit un fel de intreprindere bănească, guvernanții noștri considerând pasiunea și nevoia de dreptate, alături de pasiunea luxului, alcoolului, fumatului, jocului de cărți și altor manifestațiuni de ordin productiv și materialist.

Iobagul de altădată, trebuia să plătească monarhului sau seniorului, pentru a i se recunoaște dreptatea, omul liber din vremurile moderne, sub o altă formă trebue să-și cumpere dreptul in justiție.

Hotărit, că ne-am reintors la vremurile de silnicie.

Aceste grele biruri în justiție, sunt contra principiului că justiția interesează, insăși societatea, care trebuie să facă să triumfe cât mai lesnicios adevărul și dreptatea, iar nu să le acopere.

Nici dorința de a se înfrâna caracterul procesiv al poporului nostru și nici aceia de a face față cheltuelilor justiției, nu îndreptățesc taxele grele.

In țara noastră, încă domnește un spirit de violență generală din partea celor tari și un spirit de iobăgism din partea celor slabi. Masele noastre populare au inceput insă să aibă conștința de sine, să-și apere drepturile și deci să inmulțească procesele.

Prin urmare creșterea numărului proceselor arată în mare parte o reacțiune pentru apărarea averii, muncii, demnitații și vieței; e un simptom care trebuă să ne bucure, căci acestea constituesc barometrul sentimentului de justiție.

Dar nici nevoia de resurse bugetare, nu poate justifica taxele procesuale, atât de exagerate deoarece societatea trebue să ocrotească pe cei slabi și lipsiți de mijloace contra celor tari și abuzivi.

Ințelegem să se pună taxe pe cei ce cad in procese, sau pe cei condamnați în penal care ar trebui să fie puși la muncă pentru plata lor.

Deci statul nu trebue să pună impozite grele pe cele mai nobile necesități ale omului modern.

Justiția și instrucția să se bucure de principiul gratuității, care trebue să fie regula, iar taxele excepția.

Problema aceasta, atât de gravă, trebue să deștepte atențiunea celor care urmăresc democratizarea Justiției.

Barourile și magistratura, ridicându-se până la inălțimea rolului lor social, au să-și spună cuvântul și opinia publică de pretutindeni, trebue să lupte pentru acest sens democratic al justiției.

Căci dacă lumea a fost condusă, in decursul vremurilor, de caste de preoți, de caste militare, de latifundiari sau de bancheri, nevoile vremurilor noui, cer ca să fie condusă de spiritul justiției și al democrației naționale, singurul in stare să realizeze armonia socială, acordându-se fiecăruia atât cât i se cuvine.

AL. MACEDONESCU
avocat

Printre lucrările premiate de Academie anul acesta, figurează și cartea „Anarhismul poetic, studiu critic de d-l Const. I. Emilian. Premiul a fost acordat in urma raportului presentat de d-l Prof. C. Rădulescu Motru.

Amintim că studiul d-lui Const. I. Emilian a fost recensat in mod elogios de revista locală: „Carnet Literar“.

Din partea cititorilor săi buzoeni, presentăm pe această cale cele mai călduroase felicitări autorului, pentru o distincție atit de meritată.

Redacția și Ad-ția: str. Ștefan Cel Mare 24, Buzău
Tipografia „Frații Dumitrescu“ str. G-ral Averescu (fostă Păcei“